

[Helge Adam Møller]

væsentligste måde at reducere antallet af provokerede aborter på er oplysning, oplysning og atter oplysning.

Lad mig knytte nogle kommentarer til de tre forslag. Det første er forslaget om, at lægen ikke skal kunne beslutte, at der skal foretages abort, også selv om det er efter udløbet af den tolvte svangerskabsuge, uden at det sker efter en samrådstilladelse. Justitsministeren gjorde opmærksom på, at her taler vi om, i hvert fald sidste år, 15 tilfælde ud af mere end 20.000. Jeg mener ikke, at et eneste af disse 15 tilfælde ville være blevet ændret, hvis man havde hørt samrådet. Det fremgår klart af gældende lov, at det er, hvis lægen finder det nødvendigt for kvindens liv eller helbred. Der ville altså ikke være foretaget en eneste provokeret abort mindre, selv om man fulgte forslaget.

Det andet er sammensætningen af samråd og ankenævn, som man foreslår udvidet med to ekstra personer, en slags lægmænd i forhold til eksperterne. Disse skal udpeges, som den sidste ordfører også var inde på, af amtsrådene ud fra, at de skal være særlig egnede til at varetage etiske og menneskelige spørgsmål. Jeg er ikke i tvivl om, at det er der mange der vil være, men jeg er stærkt betænkelig ved at skulle finde ud af, hvem det er, der skal afgøre det.

Jeg er også stærkt betænkelig ved, at man kan forestille sig, at det bliver vidt forskellige mennesker, som det enkelte amtsråd udpeger. Derved vil man kunne få en situation, hvor der bliver ganske stor forskel på, hvad den enkelte, der sidder i et samråd i en kommune i København, i Sydsjælland eller i Vestjylland, mener om disse spørgsmål, fordi de er udpeget mere eller mindre tilfældigt, ud fra hvad man lagde i disse ord. Derved ville vi få en forskellig abortpraksis, og det er for os helt i strid med ånden i den gældende lovgivning.

Endelig den tredje og sidste ting med den obligatoriske oplysning. Dér finder vi, at det er at gå for langt i formyndereskabet. Vi synes, det er godt, man bliver oplyst om muligheden, men at tvinge folk, der er helt afklarede, til at skulle modtage en tvungen oplysning, det finder vi ikke rigtigt og rimeligt.

**Birthe Rønn Hornbech (V):**

Dette lovforslag er udsprunget af den debat om fri abort, som vi havde for nogle år siden, og som aldrig bliver rigtig afsluttet, idet det af

forslagsstillernes bemærkninger fremgår, at man er imod fri abort.

Jeg vil med det samme sige, at vi også er nogle stykker i Venstre, der er imod fri abort, men vi har den samme vurdering som forslagsstillerne, at det nytter nok ikke at få den diskussion ind i Folketinget igen. Det løb er vist kørt for mange år frem i tiden. Derfor vil jeg ligesom ministeren sætte spørgsmålstegn ved, om der er behov for nu at komme med et sådant lovforslag.

Lad mig sige som udgangspunkt, at for Venstre er enhver abort en abort for meget. Og vi er i høj grad tilhængere af, at der er en sådan oplysning i samfundet, at man via holdninger kan nedbringe antallet af provokerede aborter.

Men vi undrer os lidt over, at man sådan opgiver hele debatten om de 20.000 aborter og så blot vil lovgive for et meget lille område af de aborter, der finder sted. Vi synes ikke, der er dokumenteret et behov for det. At ændre en bestemmelse, der kun kommer til at vedrøre 15 tilfælde, er måske lidt meget postyr at gøre ud af det.

Så er der reglen om, at man skulle udvide samrådene med, om jeg så må sige, almindelige mennesker. Det lyder i Venstres ører som en vældig god ting, at nu skal det ikke være ekspertstyre. Men hvis man tænker et lag dybere og ser på, hvad meningen egentlig er, hvad er det så, der er tale om? Ja, man har indført nogle regler, som jeg er imod, men man har indført nogle regler om fri abort. Man har opstillet nogle medicinske og nogle sociale indikationer, hvor de sagkyndige må tage stilling til, om de foreligger. Men ansvaret og afgørelsen er den enkelte kvindes, den enkelte families. Det er dem, der må foretage de etiske, religiøse og menneskelige afvejninger. Her vil Kristeligt Folkeparti have nogle almindelige mennesker ind til at vurdere, hvad der skal være etikken og moralen i det konkrete tilfælde. Det mener jeg egentlig meget nærmer sig ren moralisme, og det er vi stærkt imod, og at der skulle lovgives om det, er vi yderligere imod.

Vi er også betænkelige ved reglen om vejledningspligt. Vi frygter, at det bliver vejledningstvang. I Venstre er vi meget tilhængere af en folkeoplysning om, hvilke muligheder man har for at klare sig, hvis man ønsker at gennemføre en graviditet. Men vi kan godt frygte, at denne form for vejledningspligt netop kan udøve et